

בית המשפט העליון

דנ"פ 4643/24

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בהחלטת בית המשפט העליון (כב' השופטים י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין) בבש"פ 2568/24 מיום 23.5.2024

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

לפניי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בהחלטתו של בית משפט זה (השופטים י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין) בבש"פ 2568/24 מיום 23.5.2024 (להלן גם: ההחלטה).

1. הרקע לענייננו פורט בהרחבה בהחלטה נושא הבקשה לדיון נוסף, ומשכך אדרש אך לעיקרי העובדות שנדרשות לצורך הכרעה בבקשה שלפניי. בשנת 2020 הורשע המבקש על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון בעניינו, בעבירה של ביצוע מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; וביום 22.11.2021 נגזר דינו לחודש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, שלושה חודשי מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין ופיצוי בסך 2,000 ש"ח לנפגעת העבירה. בהמשך לכך, במהלך שנת 2022 הוטל על המבקש צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הגנת הציבור מפני ביצוע עבירות מין או החוק) למשך שנתיים, שבגדרו נקבע כי על האחרון לשתף פעולה עם קצין הפיקוח. בנוסף, נקבע כי על המבקש חל איסור ליצור קשר או להתקרב לנפגעת העבירה כמפורט בצו; לנסוע ברכב שלא בנוכחות בגיר נוסף; וכן לעבוד בעבודה – בין אם בתמורה ובין אם בהתנדבות – אשר מאפשרת שהייה ביחידות עם נשים או נסיעה ברכב שלא בנוכחות בגיר נוסף (להלן: צו הפיקוח).

2. ביום 11.2.2024 הגישה המשיבה לבית משפט השלום בירושלים בקשה להארכת צו הפיקוח בשנתיים נוספות, ואליה צורפה, בין היתר, הערכת מסוכנות מטעם המרכז להערכת מסוכנות (להלן: הערכת המסוכנות). הערכת המסוכנות התבססה, בין היתר, על נתוניו האישיים ועל רישומו הפלילי של המבקש – לרבות תיקים פליליים סגורים – ובמסגרתה נקבע כי רמת המסוכנות שנשקפת מהמבקש היא בינונית. המבקש מצדו הסכים להארכת צו הפיקוח, למעט משך התקופה המבוקשת בצו, וכן התנאים שעניינם באיסור על נסיעתו ברכב שלא בנוכחות בגיר נוסף.

3. ביום 20.2.2024 קיבל בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן) את בקשתה של המשיבה להארכת צו פיקוח וקבע כי יש "קשר הדוק" בין התנאים שעניינם איסור על שהיית המבקש ברכב שלא בנוכחות בגיר נוסף לבין המסוכנות אשר נשקפת ממנו וכי תנאים אלה הם מידתיים ואין בהם הכבדה שהאחרון לא יכול לעמוד בה. המבקש הגיש ערר על החלטה זו וביום 7.3.2024 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט י' מינסקביץ) את הערר וקבע, בעיקרם של דברים, כי משהמבקש ביצע את העבירה שבה הורשע תוך שימוש ברכב, האיסור על שהייתו ברכב שלא בנוכחות בגיר נוסף הוא איסור רלוונטי, אשר נדרש לצמצום מסוכנותו המינית.

4. המבקש הגיש בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי, שבמסגרתה טען, בעיקרם של דברים, כי הגם שבית משפט זה טרם הכריע באשר לסמכותו לדון בבקשות רשות לערור בגלגול שלישי לפי חוק הגנת הציבור מפני ביצוע עבירות מין, בעבר נשמעה בפסיקה העמדה שלפיה לבית משפט זה מוקנית סמכות כאמור, וכן, כנטען, אף המשיבה סברה שלבית משפט זה ישנה הסמכות לדון בבקשות אלו. לגופם של דברים, נטען כי ההגבלות שהוטלו על המבקש מכוח צו הפיקוח פוגעות בחירותו פגיעה חמורה שאינה הולמת את המסוכנות שנשקפת ממנו, וכי הערכת המסוכנות שנערכה בעניינו שגויה משהיא התבססה, בין היתר, על תיקים פליליים סגורים בעניינו.

5. ביום 23.5.2024 בית משפט זה (השופטים י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין) דחה פה אחד את בקשת הרשות לערור. במסגרת ההחלטה ציין השופט עמית כי הגם שבעבר הוגשו לבית משפט זה בקשות רשות לערור על החלטות בעניין צווי פיקוח מכוח החוק, שאלת סמכות בית המשפט לדון באותן בקשות טרם הוכרעה ובקשות אלו "נדחו בעבר תוך הפעלת אמות המידה המצומצמות שנקבעו למתן רשות לערור 'בגלגול שלישי'" (שם, פסקה 6). בהמשך, דחה בית המשפט את הטענה שלפיה ההליך שעניינו הוצאת צו

פיקוח לפי החוק הוא הליך מינהלי באופיו ומשכך יש להחיל את הוראות סעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), שלפיה ניתן לערער לפני בית משפט זה על פסק דין של בית משפט מחוזי בערעור אם ניתנה רשות לכך. השופט עמית קבע כי "השדה המגנטי" שבו פועל החוק ומכוחו ניתנים צווי פיקוח, קרוב יותר לקוטב הפלילי מאשר לקוטב המינהלי" (שם, פסקה 8), וציין כי בשונה מחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נעדר התייחסות לגבי אפשרות להגשת בקשת רשות לערור על החלטות מכוחו. בהקשר זה נקבע, כי בשים לב לכך שסעיף 23(2) לחוק קובע כי לגבי החלטות שעניינן צו פיקוח רשאי מי שלגביו ניתן הצו "להגיש ערר לבית משפט שלערעור", אין מקום להכיר בזכות להגיש בקשת רשות לערור בגלגול שלישי על החלטה זו, מקום שבו החוק לא קבע אפשרות כזו מפורשות. עוד צוין בהקשר זה כי "שתיקת המחוקק על אף שהנושא עלה פעמים מספר בפסיקה, אך מחזקת את ההנחה כי המחוקק לא ביקש ליתן רשות לערור לבית המשפט העליון" (שם, פסקה 10).

6. לאחר דברים אלה, פנה השופט עמית לבחון את טענות המבקש בנוגע לסמכות מעריך המסוכנות לבסס את הערכת המסוכנות על תיקים פליליים סגורים. השופט עמית קבע כי הוראות חוק המידע הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט-2019, מסמיכות את מעריך המסוכנות לקבל מידע בנוגע לתיקים סגורים לצורך מילוי תפקידו כאמור בחוק, ומשכך יש לדחות את טענות המבקש בעניין זה. לבסוף, בבחינת למעלה מן הצורך, נקבע כי בשים לב לכך שטענות המבקש לא מעוררות שאלה משפטית עקרונית ומשלא נגרם למבקש עיוות דין – אף לגופה בקשת הרשות לערור לא עומדת באמת המידה לדיון "בגלגול שלישי" משהיא אינה מעוררת שאלת משפטית עקרונית ושממילא המסקנות שאליהן הגיעו הערכאות הקודמות אינן מקימות עילה להתערבות.

7. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה נטען כי בהחלטה נושא הבקשה לדיון נוסף נקבעה הלכה חדשה שלפיה בית משפט זה אינו מוסמך לדון בבקשות רשות לערור על החלטות מכוח חוק הגנת הציבור מפני ביצוע עבירות מין. לטענת המבקש, בשים לב לפוטנציאל הפגיעה בזכויות בסיסיות של מי שעליו הוטלו הגבלות מכוח צו פיקוח, וכן לחשיבותה של זכות הגישה לערכאות, ההלכה שנקבעה בהליך נושא הבקשה היא קשה, וממילא יש להרחיב את הביקורת השיפוטית על החלטות שעניינן הטלת צווים אלה. בהקשר זה נטען, כי בעבר בית משפט זה דן בבקשות רשות לערור בגלגול שלישי על החלטות מכוח החוק, וכי אף המשיבה – בדומה לעמדתה במקרה דנן – סברה שיש מקום ליתן רשות לערור על החלטות מסוג זה. עוד טוען המבקש כי ההחלטה נושא הבקשה לדיון נוסף סותרת הלכות שונות של בית משפט זה שבגדרן נקבעה "זכות ערר פסיקתית"

על החלטות בעניין צווי הרחקה או הגבלה מכוח חוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008; הזמנה להציג חפץ מכוח סעיף 43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969; וכן בעניין עיון בראיות בהליכי הסגרה לפי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א-1970; זאת, הגם שבהקשרים אלה לא נקבעה במפורש זכות או רשות לערור במקורות החקיקה הרלוונטיים. בנוסף, לשיטת המבקש ההחלטה נושא הבקשה ניתנה בהיעדר סמכות משבית המשפט דחה את בקשת הרשות לערור בהרכב תלתא ומבלי שניתנה קודם לכך החלטה שעניינה הרחבת ההרכב, ואף מבלי שהתקיים דיון בבקשה. לבסוף, המבקש חוזר על טענותיו בקשר לצו הפיקוח שניתן בעניינו וטוען כי הוא מבוסס על הערכת מסוכנות שגויה ומגביל את חופש התנועה וחופש העיסוק שלו יתר על המידה.

8. לאחר שעיינתי בבקשה לקיום דיון נוסף על צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, הדיון הנוסף הוא הליך נדיר וחריג, אשר בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט, נועד למקרים שבהם נקבעה הלכה חדשה שעומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה מוצדק לקיים בה דיון נוסף (דנ"פ 7267/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.6.2024); דנ"פ 4780/24 מלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (16.6.2024); דנ"פ 6565/23 טחימר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (30.11.2023)). בנוסף, כפי שנקבע בעבר, אין די בכך שנפסקה הלכה חדשה כדי להצדיק קיום דיון נוסף בה:

"חלק מן ההלכות היוצאות מתחת ידו של בית משפט זה, הלכות חדשות הן, והכלל הנקוט בשיטתנו המשפטית הינו כי ההלכה נקבעת על ידי הרכב ראשוני של בית משפט זה – בין שהוא הרכב של שלושה שופטים ובין שהוא הרכב מורחב מלכתחילה – בלא שיש צורך לאשר כל הלכה חדשה על-ידי עריכת דיון נוסף בה" (דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.9.2005); וראו: דנ"פ 6981/23 בר יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.11.2023) (להלן: עניין בר יוסף); דנ"פ 8227/21 שחם נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (16.1.2022)).

9. בענייננו, בית המשפט קבע לראשונה כי בהיעדר הוראה מפורשת בחוק הגנת הציבור מפני ביצוע עבירות מין, הוא אינו מוסמך לדון בבקשת רשות לערור על החלטות שעניינן בהוצאת צווי פיקוח מכוח אותו חוק. זאת, בין היתר, משנמצא כי הליך בנוגע למתן צו פיקוח נגד עבריין מין הוא הליך "קרוב יותר לקוטב הפלילי מאשר לקוטב המינהלי" באופן שהוראות סעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט אינן חלות עליו (סעיף 8 להחלטה); ובשים לב להלכה המושרשת שלפיה קיומה של זכות או רשות להשיג על

החלטה מסוימת מותנה בקיומה של "הוראה של החוק החרות, ובהעדרה של הוראת חוק, אין הזכות קיימת" (בג"ץ 87/85 ארג'וב נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מב(1) 362, 353 (1988); וכן ראו, מיני רבים: בג"ץ 5456/20 שיליאן נ' בית הדין הצבאי לערעורים, פסקה 7 (15.9.2020); רע"פ 3268/02 קוזלי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5.3.2003); בש"פ 658/88 חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 680, 670 (1991); ע"פ 426/87 שוקרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(1) 732, 735 (1988)). אכן, הפסיקה הכירה בקיומה של זכות ערעור במקרים חריגים שבהם זכות זו אינה מעוגנת בהוראת חוק (ראו למשל: בש"פ 501/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו (10.5.2009)). ואולם, משמסקנת בית המשפט בנוגע להיעדרה של רשות לערור על החלטות בעניין צווי פיקוח מבוססת על בחינת סעיפי החוק הרלוונטיים, לשונם, וכן על הכלל הפסיקתי שלפיו בהיעדר הוראה בלשון החוק לא תינתן זכות ערעור, לא מצאתי כי טענות המבקש בהקשר זה מצדיקות את קיומו של דיון נוסף בנוגע להלכה שנקבעה בהחלטה (עניין בר יוסף, פסקה 15; דנ"פ 3664/22 אשקר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (11.8.2022)).

10. אשר לטענות המבקש בנוגע להיותה של ההלכה החדשה קשה משהיא מצמצמת את זכות הגישה לערכאות, ובשים לב לפוטנציאל הפגיעה בזכויות שעלול להיגרם מכוח צווי פיקוח – הגם שאין להקל ראש בקשיים שעשויים להתעורר כתוצאה מהיעדר אפשרות לבקש רשות לערור על החלטות שעניינן בהוצאת צווי פיקוח, לרבות מבחינת האינטרס הציבורי להגנה מפני ביצוע עבירות מין, כאמור, הכלל שלפיו אין זכות ערעור בהיעדר הוראה מפורשת בחוק יושם פעמים רבות בפסיקה, לרבות בנוגע לסוגי החלטות שאף הן בעלות פוטנציאל פגיעה משמעותי בזכויות (ראו למשל: דנ"פ 6453/22 כליפה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (9.1.2023); דנ"פ 1062/21 אורין נ' מדינת ישראל, פסקה 84 (11.1.2022)). על רקע האמור, ומשההלכה שנקבעה בהחלטה צועדת בתלם שנקבע בפסיקתנו כאמור, אני סבור כי הלכה זו מצדיקה לקיים דיון נוסף. למותר לציין, כפי שגם צוין בהחלטה נושא הבקשה שלפניי, וכן בהחלטות קודמות שעסקו בעניין זה, כי ככל שיימצא לנכון, ביכולתו של המחוקק לשנות את ההסדר בחוק כך שתינתן זכות לערור בגלגול שלישי על החלטות שעניינן צווי פיקוח מכוח החוק.

11. על כך יש להוסיף, כפי שטען המבקש בבקשה, כי בקשות רשות לערור על החלטות בעניין צווי פיקוח הן בקשות נדירות יחסית וכי מאז שנחקק חוק הגנת הציבור מפני ביצוע עבירות מין "הוגשו פחות מ-20 בקשות למתן רשות ערר, קרי כבקשה אחת מדי שנה" (שם, סעיף 61). משאלה הם פני הדברים, ההלכה שנקבעה בהחלטה מוגבלת בהשלכותיה באופן שאף הוא מוביל למסקנה כי בנסיבות המקרה אין מקום לקיים דיון נוסף (השוו: דנ"פ 4090/21 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (13.1.2022)). בנוסף,

העובדה שהחלטה ניתנה פה אחד מטה אף היא את הכף לכיוון דחיית הבקשה (דנ"פ 4319/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (29.11.2023); דנ"פ 6970/22 בן אוליאל נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (7.2.2023)). לבסוף, יתר טענות המבקש, ובהן הטענות ביחס להרכב שבו ניתנה ההחלטה נושא הבקשה, וכן טענותיו בנוגע לצו הפיקוח שניתן בעניינו, הן טענות "ערעוריות" שנטועות בנסיבות הפרטניות של המקרה, וכידוע אין בהן כדי להקים עילה לקיומו של דיון נוסף (דנ"פ 4126/23 ראדי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (15.8.2023); דנ"פ 354/23 טויטו נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (17.7.2023)).

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשפ"ד (15.7.2024).

מ"מ הנשיא